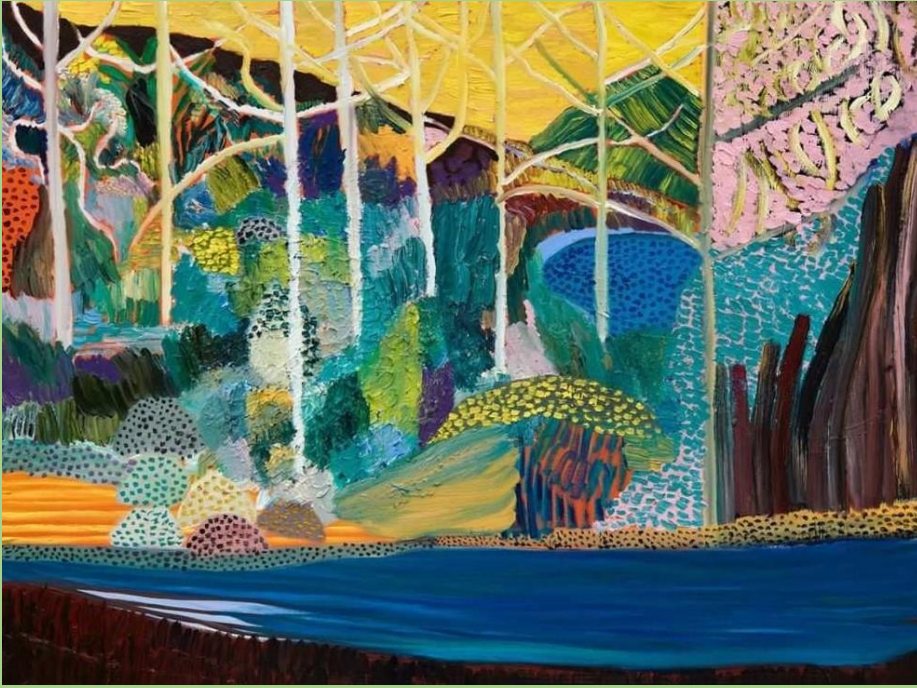

mijmering / paaszaterdag

De week voor Pasen zag er ooit totaal anders uit dan nu. Na carnaval werd het leven zes weken serieus, met de goede week als dieptepunt. Zes weken niet snoepen, boterhammen met niks,

alleen boter mocht, en nog 'verdraagzamer' zijn dan anders. De zaterdagen en zondagen vielen buiten dit strakke regime, dan aten we met veel plezier onze snoeptrommeltjes leeg en kwamen de pakken hagelslag en de potten pindakaas weer op tafel.

Voor mij voelde de vastentijd niet als voorbereiding op iets. Je doorliep het jaar, dan was het tijd voor dit en dan voor dat. Alleen goede vrijdag herinner ik me goed. Dat was een ernstige dag. Om drie uur in de middag verwachtte ik als kind zwarte lichten en harde wind vergezeld van donder en bliksem, maar die kwamen niet, het was juist vaak verrassend mooi weer, wat met zich meebracht dat je prettig buiten speelde met het gevoel dat dat toch niet helemaal de bedoeling was. Om vier uur was de druk eraf en ging de goegemeente – dat wil zeggen iedereen die wij kenden – richting paaszaterdag. Paaszaterdag is voor mij een archetypisch begrip geworden. Het is de dag dat de druk eraf is, je het gewone leven weer kunt oppakken, alle ellende voorbij is en de vereenzelving met lijden niet meer hoeft. De dag ook dat kleur weer mag, deuren weer open worden gegooit; van de verademing dat na lange tijden van regen zonneschijn echt blijkt te komen. Nergens wordt dit begrip zo mooi vertolkt als in de basaria 'Mache dich mein Herze rein' uit Bachs Matthäus Passion. Ook dit jaar weer voelde ik de volle kerk herademen, de neergang plaatsmaken voor opgang. We hebben er met z'n allen toch maar mooi aan meegedaan, twee en een half uur lang, nu óp naar de afterparty.

Goede vrijdag was me niet ondierbaar. Het leven stond even stil. Wij ook. Daar hadden we het mee te doen en daar deden we het mee. Tegen wil, maar toch, zeker achteraf gezien, ook dank.